

Александар Павић је у једном у праву - у Србији има мало (правих) комуниста анти-фашиста. Али, готово све остало што наводи је мање-више спорно. Јер, не само да има мало правих комуниста анти-фашиста него, такође, има мало лажних; тачније, уопште их не препознајем на јавној сцени. Који су то силни, а лажни, комунисти, они који спроводе капитализам, а позивају се на комунизам? Ко се данас тако снажно позива на тековине НОБ-а, нарочито на власти? Чини се да се, сем оних малобројних (правих) комуниста анти-фашиста, на комунизам и НОБ нико не позива. Око анти-комунизма у Србији готово да постоји једногласје - на власти је неолиберална десница у служби транснационалних структура моћи, а видљивију опозицију чини етно- и клеро-националистичка десница. Дакле, доминира сукоб две фракције деснице, а анти-комунизам им је заједнички. Првима смета комунистички егалитаризам (јер је анти-капиталистички), другима комунистички интернационализам (јер је „анти-српски“). Ако је Павић мислио на неке који се лажно позивају на анти-фашизам, на извесне невладине организације и појединце који припадају том идеолошком миљеу, онда је у праву. Они јесу лажни анти-фашисти. Да су прави, подједнако би се, на пример, бунили против преименовања Булевара АВНОЈ-а у Булевар Зорана Дјинђића (и уопште против сличних преименовања), као што се буне против рехабилитације Милана Недића. Али, они нису комунисти, већ либерали, и тако се представљају. Директорка Центра који у последње време, у манипулативне сврхе, посвећује пажњу сећању на НОБ истовремено, уочи другог круга председничких избора, пише: „Борис Тадић, Србија као отворена могућност, или Томислав Николић и пут ка Албанији Енвера Хоџе...А одговор је само један - демократија. Супротно је Северна Кореја, Аустрија после аншлуса, Дарфур...”. Овде се одређени комунистички режими користе као пример који треба да дисквалификује политичког противника. Такође, када је (опет) Зоран Ђинђић тријумфално скидао (црвену) звезду петокраку са Градске скупштине, “друга Србија” је ћутала. О каквом комунизму ту још може бити речи?! Неки од њих јесу биолошка деца партизанских бораца и комунистичких функционера, али духовна сигурно нису. Зашто је то тако, о томе се може разговарати.

За разлику од ових либерала, који само грубом заменом теза могу бити проглашени комунистима, прави комунисти анти-фашисти се свакако боре против онога о чему и Павић говори. Они су против „разбојничке ’приватизације’“ и против утицаја страних амбасадора на формирање овдашње власти. Јер су, као комунисти, за друштвену својину, а као патриоти, за народну демократију, за то да наш народ самостално одлучује о својој судбини. Али, да не буде забуне, они нису против приватизације зато што је разбојничка, већ зато што је приватизација. За њих је поштена приватизација оксиморон, јер је свака приватна својина у основи - пљачка. Унеколико је Павић у праву, национализација која се спроводи у револуцији је отимање; али уз вашан додатак - отимање од оних који су отели (Маркс би рекао „експропријација експропријатора“). Другим речима, није револуција изговор за отимачину, већ је отимачина разлог за револуцију. Као 1941. И као, надамо се, у скорој будућности.

Одговоримо на Павићева питања, кад већ нико други није одговорио. Наравно, одговори су негативни: данашњи капиталисти нису бољи од предратних, Србија није праведнија него пре 27. марта 1941., англо-амерички злочини нису мањи од нацистичких, и не постоји нека битна разлика између ове и Недићеве владе. Додуше, још увек нисмо под

директном страном окупацијом, и нема концентрационих логора. Али, за тако нечим и нема потребе, јер нема озбиљнијег покрета отпора. Шта намерава истинска левица да по тим питањима уради? Па нешто слично ономе што су урадили чланови КПЈ 1941. Да организује покрет отпора против окупације, обог пута преобучене у квазидемократско рухо.

Наравно да се „револуционарни жар из 1940-их тако раскошно испољио када је Србија била на коленима“. Да би се Србија подигла, ослободила. Али, не само Срби и Србија, већ и остали југословенски народи. За комунисте важи начело које иде даље од либерално замишљене слободе - нисам слободан само ако поштујем туђу слободу, већ сам истински слободан ако се борим против туђе неслободе, ако помажем другом у ослобођењу. Зато су комунисти интернационалисти, они се не боре само за слободу своје нације, већ и за слободу других нација. И зато су за Југославију, али не капиталистичку, већ социјалистичку. Јер, није довољна само спољашња, већ је неопходна и унутрашња слобода; слобода не само од доминације друге нације, већ и слобода унутар властите нације. Краљевина Југославија није била слободна изнутра, као што, бар од 17. априла 1941, није била слободна ни споља. Српски и остали југословенски радници и сељаци тражили су социјално ослобођење, први од газда, други од кулака. Зато за комунисте није довољна нација заснована на етничитету. Шта ми вреди што сам Србин ако сам сиромашан, још горе, бедан? Србину раднику/сељаку је ближи Албанац радник/сељак, него Србин газда/кулак, као што је Албанцу раднику/сељаку ближи Србин радник/сељак него Албанац газда/кулак. То што су се једни окренули против других, посебно је питање. Али, остаје да етнички схваћена нација прикрива класне разлике. Зато су комунисти за нацију као заједницу слободних људи који живе од властитога а не туђег рада.

Ове идеје у Србију није донео неки осми путник из Москве или свемира, пре 70 година, како сугерише Павић. Оне постоје у Србији од друге половине 19. века, упоредо са социјалистичким струјањима у Европи. Од Светозара Марковића, преко Димитрија Туцовића, до Коче Поповића. И те идеје међу српском (и осталом) сиротињом су биле довољно укоренење да су довеле до властите борбе за слободу током окупације, а не да је наш народ чекао да га други ослободе, Британци или Руси, како опет погрешно мисли и тврди Павић. Да су га други ослободили, били бисмо под њиховом доминацијом, као што је био случај са другим народима. У том случају исход 1948. у Југославији био би сличан исходу 1956. у Мађарској или 1968. у Чехословачкој. Захваљујући властитом путу у слободу и социјализам, наша држава је уживала изузетан међународни углед након Другог светског рата. Овај углед срозали су нови властодршци након октобарске контрареволуције из 2000. Они су разорили две основне револуционарне тековине НОБ-а и послератног развоја: друштвену својину и националну слободу, зарад продора транснационалног капитализма на овај простор. Стога они никако не могу бити комунисти прерушени у „грађански“ или „пословни“ костим, јер самим таквим прерушавањем престају бити комунисти. Они јесу грађански, капиталистички оријентисани, и само грешком иза тог „костима“ можемо видети неку друг(ачију), комунистичку суштину. И они су готово до краја искоренили идеје које би и Павић да искорењује. Зато нема потребе да се толико брине и узбуђује. Његове жеље увелико су испунили они против којих се изричито бори. Јер, у погледу анти-комунизма међу њима

“Две” Србије - један анти-комунизам

Пише: Марио Калик
среда, 23 јул 2008 12:16

нема спорова.

На крају, весело је како Павић гледа на национално помирење - онима који си отимали треба вратити то што су отели (што је, ваљда, правда), треба спровести „поштену“ приватизацију (као да таква постоји), а ђенерала Дражу и остале сличне „јунаке“ треба достојно сахранити (равноправно са жртвама њихових „јуначких“ похода). Као шлаг на тарту долази натпис на гробовима, левим и десним: „Сви су они дали живот за Србију“. За овако „помирену“ Србију (приготовљену на Павићев начин) десни вероватно јесу погинули, али леви сигурно нису. Са таквом Србијом се они нису мирили, и против тога су се борили. Зато је Шпанија толико дуго била тамо где јесте, за разлику од Србије - у фашистичкој диктатури. И зато је данас тамо где јесте - у НАТО-у и ЕУ. Предлаже ли то Павић и Србији сличну будућност?